

De Schaduw onder de Vallei.

Waar verloren zielen
worden gevonden.

Lizzy Maria B.

**De Schaduw
onder de Vallei.**

Lizzy Maria B.

Een realisatie van: Uitgeverij Bravenewbooks

[Https://home.bravenewbooks.nl/](https://home.bravenewbooks.nl/)

Auteur: Lizzy.Maria.B

Lizzy.maria.b@proximus.be

<https://www.facebook.com/lizzy.maria.B/>

Instagram: Lizzy_Maria_B_

Coverontwerp: Lizzy.Maria.B

Tekeningen: Tensor.art.AI, door Lizzy maria B

BOOK ISBN: 9789465463124

© Lizzy.Maria.B

VOORWOORD – Waar Licht Eindigt en Schaduw Begint

Toen Zyra de Spiegel van Zynara herstelde en de Smaragdzielen ontwaakten,
dacht de wereld even dat het licht gewonnen had.

De zielen zongen opnieuw.
De vallei ademde.
En Zyra, die het Hartlicht in zich droeg, vond haar plaats als prinses,
als hoedster van harmonie.

Maar geen waarheid blijft voor altijd stil.

Diep onder de wortels van de Smaragdvallei
beweegt iets dat nooit sliep.
Een toon die niet klopt.
Een adem die niet van het licht is.
Een macht die gewekt werd op het moment dat Zyra haar keuze
maakte.

Dit verhaal begint niet in duister,
en niet in licht...
maar in dat vreemde, breekbare gebied ertussen.

Welkom terug in Zyra's wereld.
Welkom in **De Schaduw onder de Vallei**.

— *Lizzy Maria B*

⚡ Hoofdstuk 1 – De Vallei Zingt Anders

De ochtend in de Smaragdvallei draagt het zachte licht van een nieuwe dag. Het volk noemt haar nu prinses. Sommigen fluisteren zelfs koningin. Maar de titels voelen nog vreemd op Zyra's huid. Ze staat op het balkon van haar torenwoning, haar lange smaragdgroene gewaad glijdend als blad in ochtendwind. De zilveren lijnen in de stof vangen het eerste licht en lijken mee te ademen met haar hart. Het Hartlicht in haar borst gloeit zacht door de stof heen, een warme, zuivere gloed die haar sinds de Spiegel alleen maar dieper lijkt te worden. Maar vandaag voelt dat licht anders. Zwaarder. Alsof iets in de wereld terugduwt. Ze legt een hand op het kristal dat haar huid verlicht. Een trilling. Klein. Maar echt. "Wat probeer je me te zeggen...?" fluistert Zyra.

◆ Een Onrust in het Licht ◆

De vallei onder haar ontwaakt langzaam. De hoge terrassen, de slanke torens, de tuinen die zweven boven sluiers van nevel en ze stralen zoals altijd. En toch...klopt er iets niet. Zyra knippert. Een reeks bloemen onder haar balkon sluit zich net wanneer de zon ze raakt. Niet één, maar drie. Alsof de ochtend hun te fel is. Ze weet dat dit fout is. Ze zet een stap achteruit. Haar jurk ritselt als golvend blad. Ze draagt geen eenvoudige woudkleden meer, haar nieuwe gewaad voelt alsof het met haar meedenkt, alsof het de stroom van haar Hartlicht probeert te geleiden. Haar nieuwe kracht. Onuitgesproken. Nog onbegrepen. Een warmte onder haar huid die groeit sinds de Spiegel haar raakte. Zyra sluit haar ogen en laat de stilte van de vallei door haar heen glijden...

Dan klinkt een lage, slepende toon; nauwelijks hoorbaar. Niet vals, maar toch niet juist.

Het Hartlicht in haar borst reageert met een trage warmtegolf, alsof het die ene vreemde toon niet kan negeren.

Alsof het zegt: **“Luister.”**

◆ **De Ziel die Niet Wil Schijnen** ◆

Zyra loopt het balkon af, de trappen van witsteen in.

Haar gewaad sleept zacht over de treden, als blad over water.

Halverwege blijft ze staan. De nevel hangt laag tussen de bogen en de treden, dik en stil, alsof iemand de ochtend heeft uitgegumd.

In die mist tekent zich een gestalte af, niet van licht, niet van ziel, maar grijs en zwart, alsof hij uit schaduw is geboetseerd.

Zittend op de onderste trede, net buiten de zon.

Rondom hem kleuren de bloemen donker.

De kelken sluiten, bladzijden trekken zich terug,

en waar de nevel de stengels raakt, verdorren ze alsof de lucht water uit het leven drinkt.

Wat net nog smaragdziel was, wordt inktzwart.

Zyra daalt verder af, traag.

“Ben jij verdwaald?” vraagt ze, meer adem dan stem.

Geen antwoord. De mist zucht alleen.

Ze ziet hoe de randen van de smaragdziel rafelen, alsof hij niet zeker weet of hij hier mag bestaan.

Niet koud, niet warm, maar vreemd onbeslist.

Zyra knielt op armlengte afstand.

Haar hand zweeft tussen hen in, open, zonder dwang.

“Je hoeft niet bang te zijn.”

Een fractie lang tilt de gestalte zijn hoofd.

De nevel wordt dikker, grijzer en het groen aan de voet van de trede krimpt nog verder weg. Zyra's Hartlicht brandt zacht onder haar borstbeen, een rustige gloed die haar kalm houdt.

Ze wil nog een stap dichterbij maar dan trekt de figuur terug, één vage beweging, en de mist slokt hem in. Wat overblijft is een strook vocht op steen, een geur van as en bloemen die zwart blijven waar ze

stonden. Zyra blijft roerloos zitten. Dit is nieuw. Dit is verkeerd. Dit is gevaarlijk.

◆ De Fluistering in de Grond ◆

Zyra legt haar vlakke hand op de aarde. Dit keer voelt ze de warmte sneller. Diep, langzaam, rollend als een ademhaling.

“Laat me voelen...” fluistert ze.

De aarde reageert niet door middel van woorden, maar via haar bewegingen. Een trage trilling loopt door de grond.

Niet groot genoeg om haar uit balans te brengen, maar groot genoeg dat elke grasspriet meetrilt.

Zyra opent haar ogen in een schok. De trilling eindigt in een fluistering die door de wortels reist en als een zucht door de bladeren ritselt.

“Onder ons.”

Haar hart slaat over. Ze kijkt om zich heen. De bomen lijken stil.

Maar hun schaduwen liggen langer dan ze horen.

Alsof ze zich rekken om méér te kunnen zien.

Zyra's hand glijdt naar haar borst.

Het Hartlicht brandt zacht, maar sterker dan eerder die ochtend.

Alsof het zich herinnert wat zij vergeten is.

“Er is iets beneden...” fluistert ze.

De lucht lijkt dat te bevestigen. De wind pauzeert. Geen vogel zingt.

Toch voelt Zyra een koude rilling tussen haar schouders, geen angst, maar erkenning. Alsof iets daar beneden haar al lang kent.

◆ De Smaragd Koningin ◆

Zyra blijft nog even bij de trappen zitten, de kilte van steen in haar handpalm, de geur van verdroogd blad in haar longen. Het is stil genoeg om het zwakke suizen van stemmen te horen niet als lied, maar als ritsel in de verte, alsof de vallei haar keel schraapt en geen toon durft te kiezen.

Langzaam komt ze overeind.

Haar gewaad valt in golven om haar heen, licht vangend in zilveren lijnen die over de stof lopen als oude rivieren. Geen vleugels meer die haar schouders belasten, geen storm die haar optilt. Alleen aarde.

Alleen licht. Alleen zij.

Ze strekt haar hand uit naar de rand van de trede waar de bloemen zwart zijn geworden. Het Hartlicht onder haar borst straalt stille, aanhoudende warmte uit. In haar handpalm verschijnen fijne draadjes licht, dun als spinzijde, groen met een zweem van zacht zilver. Ze bewegen niet als vlam, niet als water; eerder als adem die lijntjes trekt in de lucht.

Zyra buigt zich voorover en laat de draadjes over de verdorde kelken glijden. Geen wonder. Geen snelle ommekeer. Toch... iets.

Een randje blad kleurt terug naar donker smaragd. Een nerf lichter dan as grijpt even naar groen en laat dan weer los. Alsof de bloem wil, maar niet durft. Alsof iets onder de grond aan het andere uiteinde van die draadjes trekt.

“Genoeg,” fluistert ze, meer tegen de diepte dan tegen de plant.

Ze sluit haar hand. De draadjes trekken zich in, verdwijnen door de stof van haar mouw, terug de kamer van haar hart in.

De nevel op de trappen schuift langzaam uiteen. Verderop, waar de bogen van het paleis de tuin omarmen, knielt een tuinwachter bij een bed van lage kruiden. Hij kijkt één keer op, ziet haar en buigt zwigend. Zyra knikt terug. Geen titels, geen ceremonie. Niet nu.

Ze loopt naar het middenpad dat door de vallei naar het grote plein leidt. Onder haar stappen trilt de aarde weer, kort, diep, alsof er beneden iemand de adem inhoudt en het niet lang volhoudt. Aan de randen van het pad hangen lichtlantaarns die overdag slapen; vandaag blijven er twee vaag gloeien, alsof de nacht vergeten werd terug te keren naar waar hij hoort.

Zyra blijft stilstaan en sluit haar ogen. Ze zoekt niet naar toon. Ze zoekt naar vorm. Naar het patroon dat door alles heen loopt: blad, water, steen, stem; het weefsel waar harmonie in thuis is. In de stilte opent zich een dunne gang in haar gedachten, geen woord breed, maar lang genoeg om ergens te komen. Een kracht wacht iets dat ze nog geen naam heeft gegeven: een tweede greep op licht. Niet zingen. Weefdraden. Ze opent haar ogen. **“Ik hoor je,”** zegt ze zacht, niet tegen de lucht, niet tegen de bloemen, maar tegen wat onder hen woont **“Maar je krijgt mij niet zomaar.”**

Ze loopt verder, door de boog van wortel en glassteen, tot op het plein waar de oudste boom van de vallei zijn kruin als een groene hemel draagt. De stammen rondom dragen snijwerk van ronde tekens die ooit door de Raad zijn getrokken. Zyra legt haar hand op één van die tekens. Warmte. Herkenning. Beloofde trouw die nog steeds geldig is.

“Als hoedster spreek ik: geen ziel wordt vandaag geofferd,” zegt ze. **“Geen ziel verdwaalt. Geen ziel zwijgt gedwongen.”**

De stemmen antwoorden niet met een samenzang, maar met kleine rimpelingen: hier een blad dat oplicht, daar een druppel die glanst in schaduw. Genoeg om te weten dat ze gehoord is. Niet genoeg om gerust te zijn.

Ze keert zich om naar de paden die als lichten slieren door het groen. In de verte glijdt een strook mistlaag tussen twee terrassen, grijzer dan ochtend hoort te zijn. Aan de voet van een beeld, een oude wachter van wortel en steen wiekt kort een donker veertje op de wind, en verdwijnt dan onder een traprand. Geen vogel. Geen dier. Iets wat lijkt op een gedachte die lichaam zocht en het nog niet vond. Zyra ademt in, en haar nieuwe kracht roert zich opnieuw.

Ze steekt haar hand iets op, geen gebaar van bevel, eerder een zegen die nog leert hoe te bestaan. Het licht in haar hand trekt fijne lijnen in de lucht die niet uiteenvallen maar blijven hangen, alsof het plein een eigen geheugen heeft en haar gebaar bewaart.

“Dit land leeft,” zegt ze tegen de stilte. **“En waar leven is, daar kies ik voor licht en waarheid.”**

Ze ziet de trede van witsteen weer voor zich, de gestalte van mist die geen schaduw wierp maar wel bloemen uit het licht haalde, het randje groen dat even terug durfde en dan weer losliet. Geen aanval. Een aanzet. Een verzoek misschien ruw, ongeduldig, oud.

Zyra draait haar hand om en laat het laatste restje licht terugglijden in haar mouw.

“Wat onder ons wakker wil worden,” zegt ze, **“mag kijken. Maar niet nemen.”** Achter haar ritselt het gras, verderop klinkt een vogel, één enkele toon, aarzelend, alsof ook hij luistert naar wat volgt.

Een zachte wind trekt door de kruinen. De lantaarns doven eindelijk, alsof de dag pas nu zijn plaats heeft gevonden. De lage toon uit de diepte zwijgt niet, maar schuift terug tot aan de grens van horen, een lijn in stil water.

Zyra kijkt naar haar handen.

Geen trillingen. Geen storm. Alleen de herinnering van draden die ze net heeft geleerd te voelen. De kracht is klein. Onzeker. Maar ze is van haar. En dat is genoeg om te beginnen.

Ze heft haar kin, het gewaad glijdt in stille vouwen om haar heen.

Prinses, ja: maar niet alleen van titel.

Hoedster: maar niet alleen van lied.

De Smaragd Koningin zet één stap, dan nog één, het plein over, het licht in.

Zyra ademt diep in. Dit is geen begin, geen oproep, geen teken.

Maar iets heeft zich verplaatst. En hoewel ze dat nog niet kan benoemen, weet Zyra dit:

De vallei zong niet om haar te lokken, maar om te zien of zij zou blijven luisteren.

Ze glimlacht, nauwelijks merkbaar. En precies op dat moment houdt het woud zijn adem in.

Achter haar sluit de nevel zich als een adem die terug de diepte in wil. Voor haar opent de vallei zich als een blad dat nog geschreven moet worden.

En ergens, onder wortel en steen,

schuift iets mee,

wakker en luisterend,

alsof het haar naam al kende voordat zij hem leerde dragen.

⌘ Hoofdstuk 2 – Waar de Stille Gestalte Neemt

De mist hangt nog altijd laag over de tuin, alsof hij vergeten heeft dat ochtend al begonnen is. Zyra loopt verder over het kleine pad dat tussen wortelbogen en bloementerrassen slingert.

Haar smaragdgroene gewaad beweegt mee met elke stap, de zilveren lijnen erin vangen zacht licht dat niet helemaal durft te schijnen. Normaal zingt de vallei op dit uur haar zachte, eeuwige melodie, het koor van Smaragdzielen dat door bladeren en water glijdt. Maar vandaag voelt de lucht hol. Alsof één toon ontbreekt en daardoor alles verkeerd valt. Zyra legt even haar hand op haar borst. Het Hartlicht onder haar ribben draagt een zware, warme druk die niet voelt als pijn, maar als een waarschuwing.

Het binnenplein opent zich voor haar: cirkelvormig, omringd door wortelbogen en glanzende stamzuilen.

Een plek die normaal ademt met licht en beweging, maar nu...
...nu lijkt de wereld hier stil te staan. Alsof de vallei luistert in plaats van spreekt.

◆ De Gestalten van Harmonie ◆

Tussen de nevel verschijnen de Smaragdzielen één voor één.

Niet langer lichtbollen zoals in hun eerste ontwaken, maar wezens met een sierlijke, half-natuurlijke, half-etherische gestalte. De eerste die naar Zyra toe beweegt is **Halmira**.

Ze glijdt door de mist, haar lange, groene haarlokken zweven als waterplanten in een stille vijver. Bloesems groeien als vanzelf uit haar huid, kleine roze en groene bloemen die opengaan zoals ademhaling. Ranken winden zacht mee met elke stap die ze zet. Op haar borst brandt een smaragdgroene kern, warm en ritmisch, als een hart dat zingt zonder geluid.

"**Zyra,**" zegt Halmira, haar stem klinkt als twee tegelijk: één warm, één licht. Zyra knikt. "**Het lied voelt anders vandaag.**"

Halmira kijkt naar de grond, waar de mist zich kronkelend verplaatst, alsof iets diep onder de aarde een beweging maakt. "**Ja,**" zegt ze.

"Alsof de wereld luistert... maar niet durft te antwoorden."

◆ Rhylo , De Ziel die de Diepte Hoort ◆

Daar staat **Rhylo**. Zijn gestalte is slank en jong, gevormd uit flexibele, houtachtige vezels die glanzen als natte schors.

Groene nerven lopen als lichtlijnen over zijn armen en benen.

Uit zijn schouders groeien kleine takjes vol zachte, sprietige blaadjes die trillen bij elke ademhaling.

Zijn staart, soepel, levend, een mix van liaan en katachtige kracht rust laag over de grond.

Zyra blijft staan door zijn ogen: helder, gloeiend groen en gespannen, alsof hij iets hoort wat anderen niet opmerken.

Bloemen verwelken rond zijn voeten; stengels buigen en kelken sluiten angstig. Het licht lijkt uit hen gezogen door een schaduw die hem volgt, maar nergens zichtbaar is.

“Rhylo...?” fluistert Zyra. Hij reageert traag, alsof haar stem door lagen van stilte moet reizen om hem te bereiken.

Zijn hele lichaam beeft, zijn korte takjes trekken strak naar achteren alsof onzichtbare wind door zijn binnenste raast.

Wanneer hij opkijkt, ziet Zyra geen woord. Ze ziet geluid in zijn ogen.

“Het zingt onder ons...” fluistert hij.

Een diepe huivering loopt door Zyra heen.

“Wat hoor je precies?”

◆ Het Visioen ◆

Rhylo staat roerloos, alsof zijn wortelachtige voeten verankerd zijn in de aarde. Zijn ogen worden groter, het licht erin trilt als een kaarsvlam die bijna uitwaait.

De mist grijpt naar hem als vingers van rook.

“Zyra...” fluistert hij.

Zijn stem klinkt hol, alsof hij door de diepte zelf spreekt.

Wanneer Zyra dichterbij wil komen, legt Halmira een hand op haar arm.

“Wacht,” zegt ze zacht. **“Hij... ziet iets.”**

Rhylo verstijft volledig.

Zijn takjes klappen strak tegen zijn rug.

Een koude wind die niemand voelt lijkt door zijn lichaam te jagen.

Zijn ogen lichten fel op, en dan kijkt hij niet meer naar Zyra. Hij kijkt door haar heen, recht in een wereld onder de hare. De lucht wordt ijl. De grond zucht. Dan spreekt hij.

“Ik zie... een wortelstelsel dat geen bomen draagt,” fluistert hij.

“Een netwerk diep onder de wereld... donker... levend...”

Zijn vingers spreiden zich alsof hij iets vasthoudt dat niemand anders ziet. **“...en in het midden één grote kern... geen licht... geen warmte... maar een hart dat wacht... en tikt... tikt op een ritme dat niet van ons is.”**

Een rilling gaat door zijn hele lichaam, golvend door het mos op zijn schouders. **“De aarde is hol op sommige plekken.”** zegt hij.

“En daarbinnen fluistert iets de namen van zij die licht dragen...”

Zijn ogen schieten naar Zyra. **“...jouw naam.”**

De mist verkleurt wordt donkerder. Bladeren aan de bomen trekken samen, alsof ze luisteren maar niet willen horen wat komt.

“Het is wakker...” fluistert hij. **“Maar niet volledig gevormd.**

Het zoekt... het zoekt ons... maar het wil jou.”

Zyra's Hartlicht gloeit pijnlijk van herkenning.

Rhylo sluit zijn ogen, en ziet méér.

“Ik zie een pad dat wij niet kennen,” zegt hij.

“Een diepe tunnel die zichzelf vormt terwijl ik kijk... wortels die opschuiven als levende slangen...”

Zijn handen grijpen in de lucht. **“En een mond... een opening... klaar om te ademen.”** Hij hapert. Zijn stem wordt zacht, broos.

“En daar... in die mond...” Hij fluistert bijna niet meer. **“... Eén oog dat opent... maar geen kleur heeft... alleen honger.”**

De lucht trilt. Een schaduw glijdt onder de grond door, snel, scherp zo snel dat Zyra niet zeker weet of ze het werkelijk ziet.

“Het komt naar boven.” zegt Rhylo. Dan valt hij neer, als een kaars die werd uitgeblazen. Halmira vangt hem onmiddellijk op, haar handen zacht als blad, warm als licht. Zijn ogen flikkeren nog na, alsof ze het visioen proberen vast te houden.

Zyra knielt naast hem. **“Rhylo... wat heeft je geraakt?”** Hij hijgt.

Zijn stem komt van diep. **“Niet geraakt...”** fluistert hij. Hij huivert...

◆ De Krelnar & De Schimtaster ◆

Een scherp ritselend geluid breekt de stilte.

Aan de rand van het pad duikt een klein wezen op licht schichtig, maar intens alert. Een Krelnar.

Zijn drie edelsteenheldere ogen glanzen fel.

Zijn rugbladeren worden donkerpaars, een waarschuwingsteken dat geen ziel in de vallei negeert.

Zyra's Hartlicht reageert. Een zachte steek, diep vanbinnen.

Het diertje rent op hen af, blijft even voor Zyra staan

alsof het haar iets wil tonen, en verdwijnt dan vliegensvlug de mist in, tussen wortels en schaduwen.

“Dit is geen toeval.” fluistert Halmira.

“Wanneer Krelnars onrust tonen...

weet je dat een oud wezen onze wereld binnendringt.”

Voor Zyra zelfs maar adem kan halen, breekt de nevel rechts van haar open, niet alsof hij uiteen waait, maar alsof een onzichtbare hand er een sluier in splitst. Uit die scheur glijdt een wezen naar voren.

Hoog. Te slank om bij een lichaam te horen. Zijn vorm is geen vlees en geen huid, maar mist die zichzelf probeert te herinneren hoe het is om een gestalte te dragen. Zijn lichaam bestaat uit lagen zwak licht, dof en uitgewaaierd, alsof het ooit helder was en sindsdien eeuwenlang heeft geslapen in schaduwen.

Waar een borst hoort te zijn, drijft een kleine lichtkern, niet groter dan een druppel fonkelwater.

Het schijnt niet, het siddert, als een ster die nog niet weet of ze wil branden. Zijn ledematen bewegen soepel als rookstrengen, te zacht, te vloeiend om door botten gedragen te worden.

Hij raakt de grond niet; hij glijdt, zoals een gedachte die nog niet gekozen heeft of ze wil bestaan.

Zonder geluid kantelt hij zijn hoofd.

Zijn hele lichaam luistert mee, alsof mist zelf oren heeft.

Dan fluistert hij, zijn stem is geen stem,

maar een rilling in de lucht die langs Zyra's wangen strijkt:

“De onderwereld... roert.”

Het woord “onderwereld” klinkt niet als één plaats,
maar als honderd diepe holtes die tegelijk fluisteren.
Voor Zyra kan vragen wat hij bedoelt, trekt zijn vorm zich al terug.
alsof een ademtocht hem naar binnen zuigt.
Hij lost op in de schaduw van de nevel zoals ochtenddauw verdwijnt
in het eerste licht: stil, traag en volledig.
Alsof hij nooit heeft bestaan, behalve in de kriebelende koude die hij
achterlaat.

Zyra voelt het draadlicht onder haar huid haar nieuwe kracht
oplichten als een vraag die nog geen antwoord heeft.
Halmira neemt haar hand.

“Zyra... dit gaat niet over één ziel.” zegt ze.

“Dit is groter.

Groter dan harmonie.

Groter dan licht.”

Zyra kijkt naar Rhylo.

Zijn ogen zijn groot, angstig, zijn schaduw trilt opnieuw.

“Het kent je naam.” fluistert hij.

“Het wacht op jou. En het komt steeds dichterbij.”

De grond onder hen geeft een diepe, dreunende slag.

De bloemen buigen naar binnen.

De lucht wordt kouder.

Zyra legt haar hand op haar borst.

Het Hartlicht klopt sneller.

Het draadlicht kringelt langs haar vingers,

alsof het naar beneden wil,

de aarde in.

Ze weet het met absolute zekerheid:

iets onder de vallei is wakker geworden.

En het kijkt omhoog.

Recht naar haar.